AȘA VA FI, NIKI!

Niki Dumitriu și actualul lui mare prieten: televizorul

DIN PULMANUL „FIAT", PE O TERASĂ UMBROASĂ ȘI TĂCUTĂ ● O ETAJERĂ CU UN TELEVIZOR NOU-NOUȚ ● „NIKI, CLAESSEN E UN FEL DE MANOLACHE SAU PAVLOVICI..." ● E MARTIE 1969

Stăm absolut ca atunci. Tot două fotolii comode, tot pozițiile acelea, relaxate. Lipsește doar zumzetul discret, monoton, dar asigurător, al motorului. Lipsesc glumele ce le auzeam în spate. Nu-i nici decorul verde, viu, de pe laturile autostradei Milano-Torino. *Nu e nici ploaia care cădea, atunci, ritmic, mărunt, înconjurînd pulmanul într-o pînză subțire de apă; acum ne dau binețe, din marginea terasei, brazi uriași, calmi, odihnitori. Acum e o liniște solemnă, e o tăcere care ne poruncește parcă să vorbim în șoaptă. Atunci, ca și acum, stau de vorbă cu* Niki Dumitriu *pe îndelete; atunci ca și acum îl înțeleg total pe gingașul atacant feroviar; atunci, ca și acum, cred că va învinge obstacolul greu din față. Atunci vorbeam despre* Castano, Bercellino, Salvadore. *Acum vorbim despre pofta de mîncare, despre doctorul* Vagmanov *(„mare rapidist! Știe mai bine de cît noi cum joacă... Rapidul. E un selecționer competent, pe cuvîntul meu; un selecționer într-un halat alb, un antrenor pentru suflet și trup..."), despre ultimele zile de tratament, despre octombrie, cu un program metodic de distracție, despre kilogramele în plus, de pe acum arătate de cîntar, care trebuie menținute.*

. . . . . .

Un moment de pauză în conversația noastră. Din ușa care dă spre terasă, fac un tur de orizont al camerei. În colț, chiar în fața patului lui Niki, pe o etajeră fixată cu suporți speciali în zid, un televizor nou-nouț. Face parte din mobilierul camerei? Da' de unde! Sanatoriul are o încăpere specială pentru urmărirea emisiunilor de televiziune. Acesta e un cadou al unui inimos prieten și admirator. A apărut într-o după-amiază, gîfîind sub greutatea cutiei cu lumină și imagini, cu brațele etajerei gata pregătite. Pregătită era și autorizația conducerii spitalului. Vrednicul om a montat la iuțeală totul, a potrivit cu grijă înălțimea instalației și, cînd a fost cu treaba gata, i-a spus doar atît prietenului său, Dumitriu: „Niki, eu știu cît aștepți tu transmisiile de meci, celelalte programe. Ce să te mai duci pînă alături? Stai liniștit și privești chiar din pat". *Și a plecat tot așa de discret, fără emfază, ca și cum făcuse un lucru absolut obișnuit.*

Continui trecerea în revistă. Pe noptieră, o singură fotografie: aceea cu băieții de la Rapid, *în grădina sanatoriului. Și un teanc de ilustrate și scrisori. De pretutindeni. Un pionier de la* Eforie *îl îmbrățișează pe „Nenea Dumitriu", îi dorește sănătate, îl asigură că „eu învăț foarte bine și voi juca la clubul matale"; un adresant de pe plaiurile maramureșene îi trimite vorbe puține, dar directe, de încurajare. De la administrația sanatoriului sau de acasă, odată cu zilnicele vizite ale soției, mereu alte scrisori, alte ilustrate, fiecare cu cîte un gînd bun, o îmbărbătare, o urare de sănătate. Pentru* Niki *fiecare din aceste dovezi de simpatie și apreciere reprezintă enorm. L-am văzut cum le ia de pe noptieră, le privește, ca și cum i-ar vedea pe autorul slovelor și gîndurilor și ți le prezintă apoi cu emoție, cu discreție, cu un aer de scuză. Parcă își cere iertare că le-a pricinuit acelor oameni o oboseală, un deranj, spre a-i scrie. Acesta e* Dumitriu II...

. . . . . .

O scrisoare se bucură de o mai prelungită atenție. Una din cele trimise de Ion Ionescu. *Cînd o parcurg, îmi vine să rîd de conflictele dintre numerele 8 și 9 ale* Rapidului, *de neînțelegerile care ni se păreau că ar exista între ei. Mai mult decît orice argument, iată un pasaj din scrisoare:* „Să ai toată încrederea și curajul că vei trece ușor peste încercarea la care ești supus. Uită-te la Pahonțu, el nu are soliditatea organismului tău și iată cum s-a refăcut, joacă încă, și noi știm că nu e deloc fricos sau slab în joc. Cum termini tratamentul, te urcă imediat în avion cu Piuța *(n.n. — soția lui Niki)* și veniți la Aachen. Nici nu știi ce mare bucurie îmi faci. Un prieten ca tine îmi lipsește cel mai mult aici." *Și, mai departe, la capitolul „de specialitate" al scrisorii,* Puiu *îi povestește „jumătății" lui din atacul* Rapidului: „Trebuie să fiu foarte atent cum joc cu Claessen. E un fel de Manolache sau Pavlovici, atacant de pătrundere în forță și ...nu tocmai calm. Dar m-am descurcat bine pînă acum, sper să fie așa și mai departe. Toți colegii mei de la Alemannia, care te știu bine și te prețuiesc, îți doresc multă, multă sănătate". *Și jos, la sfîrșitul paginii, scris mare și subliniat,* „VĂ AȘTEPT LA AACHEN..."

Niki mă privește. „Lîngă Rapid, am așezat acum pe Alemannia, adică pe Puiu, *îmi spune încet, ca un mare secret.* Mi-a fost frică de gleznele lui. Eu știu ce însemnează să te angajezi, cum îi place lui Puiu, în curse de unul singur prin careul advers. Și, faceți socoteala, nu are în față fundași mai ușori de 90 de kilograme! Îți dai seama ce simți cînd o asemenea greutate aleargă cu 11 secunde și cîteva zecimi spre tine, spre mingea ce porți cu tine?" *Acum s-a înflăcărat* Niki. *Ei, iată-l la subiectul căruia nu-i rezistă. Și se lansează; cum a făcut-o de atîtea ori cronometrat de aplauzele tribunelor. O cursă despre Rapid* („Neagu trebuie încercat mai departe! Nu, nu există altă soluție. Tot el e cel mai bun din ce are nea Tinel, Dumitru! Da, Dumitru e slăbiciunea mea! Trebuie să aibă grijă cu întinderile lui. Prea le face din nimic!"), *alta despre națională* („Eu nu pot concepe națională fără Pîrcălab și Dumitrache. Și cu Dan. Un Dan odihnit, refăcut moralicește. Și cu Creiniceanu. Da, da! Cu Creiniceanu. E destul să prindă Piu nițel curaj și o să vedeți. Recunoașteți că e singurul nostru extrem stîngaci cu personalitate și de meserie. Cine să joace lîngă Dumitrache? E, asta nu pot să vă spun. Nu fiindcă acolo aș fi vrut să fiu eu. — Îmi place grozav stilul subțirelului de la Dinamo, da, acum e subțirel pe lîngă mine. Cred că m-aș acomoda cu el. Dar să ne lase să jucăm mai mult timp împreună. Cînd să ne cunoaștem? Cînd să ne sudăm? Cînd să reușim?"). *Și uite așa, între o cursă spre* Giulești, *alta spre națională, timpul trece. Sora apare discretă în pervazul ușii. Înțeleg.*

. . . . . .

Niki, *e martie.* Martie 1969. *Gazonul e proaspăt, așa cum mi-ai mărturisit de atîtea ori că-ți place. Spuneai că te îndeamnă la joc. Oamenii se îndreaptă spre tribune, mai grăbiți ca niciodată spre tribune. Cu aerul misterios și pierdut al îndrăgostiților. Ei au întîlnirea de primăvară cu fotbalul. Și mai au o întîlnire. Cu* Dumitriu II. Care *își reia astăzi locul în formația* Rapidului. *Și joacă cu o poftă nebună. Și driblează cum n-a mai făcut-o de cînd se juca pe CAM cu frații lui, fiindcă tare grozav i-a fost dor de minge! Și marchează, și driblează și demarează și învinge. Învinge nu în meciul acela de reintrare. Învinge cel mai greu adversar de pînă acum, în partida în care i-a avut coechipieri pe bunii, pe atenții, pe prietenii lui în alb.*

Așa va fi, Niki!

Eftimie IONESCU

ANTRENORUL DINCĂ SCHILERU SE DISCULPĂ...

I-a fost dat acestei competiții balcanice rezervată echipelor de tineret și disputată în prima decadă a lunii septembrie la Salonic, să comporte discuții încă din... fașă. Mai precis s-a pus întrebarea: să participăm cu cei mai buni jucători, sau cu fotbaliști din rîndul echipelor de rezerve-tineret? *Discuțiile au continuat și după înapoierea din Grecia, datorită rezultatelor nesatisfăcătoare înregistrate acolo de reprezentanții noștri. Revista noastră și-a spus punctul de vedere atît înaintea competiției, cerînd ca la Salonic să fie prezenți cei mai talentați fotbaliști din tînăra generație, cît și după, cînd au fost dezvăluite o serie de greșeli ale antrenorilor care s-au ocupat de pregătirea echipei.*

Faptul nu a rămas fără ecou și antrenorul federal Dincă Schileru *ne-a invitat la federație pentru o discuție pe care o prezentăm — prescurtată — cititorilor noștri.*

— *Mai întîi, a* început tov. Dincă Schileru, *trebuie arătat că această competiție a fost inclusă în calendarul F. R. Fotbal după definitivarea calendarului nostru intern și internațional. Faptul a avut urmări în munca noastră: nu am putut selecționa pentru Salonic pe cei mai buni jucători. Ideea de bază a F. R. Fotbal, care de altfel a și fost împărtășită de specialiști, a fost aceea de a nu întrerupe campionatul. Punctul de vedere al revistei „FOTBAL" ca la această competiție să participăm cu elemente reprezentative, a fost din plin împărtășit de noi, cei doi antrenori, dar a fost foarte greu de realizat deoarece punctul de vedere al federației a fost acela de a ne prezenta cu o echipă alcătuită din fotbaliști ai formațiilor de rezerve-tineret, la care urma să se adauge cîte un jucător din primele echipe, cu acordul antrenorilor și cluburilor respective.*

— Pînă la urmă însă, a triumfat ideea prezentării la balcaniadă cu jucători dintre cei mai buni, a fost aminată și o partidă, iar locul ocupat...

— *Este adevărat, și trebuie să recunoaștem că lipsa noastră de documentare, necunoașterea valorii participanților, a făcut ca la Salonic să ne găsim în fața unor împrejurări neprevăzute. Aceasta nu scuză locul pe care l-am ocupat deși echipa noastră, dați-mi voie să afirm cu toate că poziția codașă ocupată ne-ar contrazice, a realizat cele mai frumoase meciuri ale turneului. Însuși președintele comisiei de organizare declara că dacă această competiție ar fi fost dotată cu o cupă a eticii sportive și a fotbalului spectaculos și tehnic, ea ar fi revenit cu prisosință echipei României. Ne-am lovit, la Salonic, și de alte greutăți, de lipsuri în organizare. De pildă, la jocul nostru cu Turcia, la rezultatul de 1—0 pentru noi, echipa Turciei s-a retras de pe teren și timp de 40 de minute a refuzat să reintre solicitînd schimbarea unui arbitru de tușă pe motiv că golul marcat de noi ar fi fost din ofsaid. Comisia de organizare a cedat insistențelor și a admis (!!) înlocuirea acelui arbitru de tușă, grec, cu unul bulgar.*

— În nota publicată de noi în ultimul număr al revistei, se spune că trei jucători au depășit limita celor 23 de ani. Ce părere aveți?

— *În ceea ce privește prevederile regulamentare cu privire la respectarea limitei de vîrstă, trebuie să spun că ea nu a putut fi dovedită de echipele adverse. Este vorba, în special, de formațiile Bulgariei și Turciei. Acestea nu s-au conformat art. 2 din regulamentul competiției, în care se prevedea că la turneu au drept de participare tinerii născuți începînd din 1945, titulari ai unei cărți de identitate eliberată de federația respectivă. Jucătorii acestor echipe aveau legitimațiile necesare, dar fără datele esențiale. Socotind că au drept de joc toți fotbaliștii născuți în 1945, i-am selecționat și noi pe Constantinescu, Antonescu și Cuperman.*

— Dar „cazul Velea"?

— *Velea și-a retras toate actele pe care le avea la facultatea la care era înscris la Galați, și a optat pentru Craiova. Noi l-am verificat în toate trialurile organizate în cursul săptămînilor premergătoare „Cupei balcanice".*

— Bine, dar era suspendat de clubul său și nu juca nicăieri.

— *Suspendarea lui nu a fost ratificată de federație. Noi l-am avut în „vizor" și pe Deselnicu. Știind însă de suspendarea lui, nu l-am mai inclus în lot și l-am trimis acasă.*

— Curios că însăși F. R. Fotbal care cere respectarea tuturor dispozițiilor regulamentelor sale, care dorește să încetățenească în fotbalul nostru un climat al disciplinei și eticii, de care ați amintit și dv., se îndepărtează singură tocmai de la aceste principii. Dar să revenim la competiție: ce învățăminte ați tras în ceea ce privește activitatea de viitor.

— *Mai întîi, vreau să fac o precizare: s-a scris undeva despre un „du-te-vino" care ar exista la echipa de tineret. Nu văd nimic rău în asta: în fond, rostul echipei de tineret este tocmai să ridice elemente, să le rodeze în meciuri internaționale pentru a putea asigura o promovare în lotul A. Printre cei remarcați îi notez în special pe* Sălceanu *și apoi pe* Duțan, Pantea, Jercan, Stoicescu II *și* Antonescu. *Revenind la întrebare: învățămintele au fost foarte multe, în special în ceea ce privește organizarea, ținînd seama că a doua ediție a „Cupei balcanice" se va disputa anul viitor în țara noastră. Și pentru a putea prezenta o echipă cît mai bună, s-a făcut propunerea ca turneul să se dispute într-o perioadă convenabilă tuturor țărilor participante.*

M. T.

ARBITRII MANIFESTĂ SLĂBICIUNI ÎNGRIJORĂTOARE!

Cu mult înainte de începerea **campionatului**, paginile revistei noastre **au** cuprins materiale dedicate acestei **dificile** și, cum se vede treaba, greu **rezolvabile** probleme pe care **o reprezintă** arbitrajul. Unele dintre **articolele** de **analiză** și sugestii asupra **activității** „**cavalerilor fluierului**", prezentau o serie de propuneri privind o mai completă, mai competentă funcționare a colegiului central și, implicit, a colegiilor județene și orășenești, altele referindu-se direct la arbitraj, ca interpretare și aplicare a regulilor de joc, a noilor recomandări provenind de la **„International Board"**.

Primele etape ale campionatului ne-au dat speranța că, în sfîrșit, această atît de discutată chestiune, a arbitrajului, va dispare de pe permanentul tabel al deficiențelor. Unii dintre conducătorii de joc, cu experiență și aprecieri, arătau o bună pregătire. **Aurel Bentu, Nicolae Cursaru, Iosif Ritter, Gheorghe Limona, etc.** se mențineau la sau aproape de aprecierile maxima ale observatorilor federali și cronicarilor iar alții, mai tineri, mai recent promovați în rîndul arbitrilor de prima divizie au trecut cu succes acest prag al consacrării și în noua ediție: **Radu Buzdun, Nicolae Petriceanu.**

Dar, de două etape, arbitrii ne dau vești proaste. Se fac iarăși pași spre arbitraje lipsite de autoritate și competență, apare iarăși această maladie numită compensație, unii dintre arbitri ajung chiar și la decizii lipsite de obiectivitate. Sigur că starea de lucruri are o influență negativă asupra reușitei multor întîlniri, nu rămîne fără efect asupra bunelor intenții ale jucătorilor, nu se poate să nu diminueze eforturile antrenorilor de a construi ceva cu echipele lor, duce la crearea unei atmosfere de tensiune în tribune și pe teren, prilejuiește manifestări de nesportivitate.

Înțelegem greaua misiune ce revine unui conducător de joc, nu trecem cu vederea momentele dificile pe care, mai ales meciurile echilibrate, le conțin; PRETINDEM ÎNSĂ CA NOTA ARBITRAJELOR SĂ SE MENȚINĂ MĂCAR LA NIVELUL MEDIU, SĂ NU SE ÎNREGISTREZE ACESTE BRUSCE ȘI PREA NUMEROASE COBORÎRI DE LA ACEASTĂ LIMITĂ. De aceea sugerăm următoarele măsuri operative:

● **delegarea arbitrilor să se facă pe termen mai scurt, renunțîndu-se la actuala programare efectuată (după cum sîntem informați) pînă la terminarea turului, astfel ca arbitrii bine pregătiți și cu calificative excelente să fie cît mai des întrebuințați.**

● **să se renunțe la sistemul, folosit de altfel numai la noi, ca arbitrii consacrați, să fie din principiu utilizați și ca tușieri. Se știe că am avut și avem arbitri de linie care se comportă admirabil în această funcție dar nu corespund ca arbitri de centru și invers.**

● **să se evite delegările dubioase, cu arbitri care au condus — dintr-o coincidență ce nu mai poate fi judecală... drept coincidență — aceleași meciuri mai multe ediții la rînd sau sînt cam des oaspeții aceleiași echipe.**

● **să se treacă, în sfîrșit, la reorganizarea activității colegiului central și — în continuare — a celor din județe și orașe — pe principiul utilizării cît mai largi a arbitrilor care au abandonat activitatea și nu mai au interese directe în efectuarea delegărilor.**

● **o revizuire a componenței lotului de arbitrii pentru Divizia A. Mulți dintre „cavalerii fluierului" promovați în această categorie superioară nu justifică alegerea, după cum unii dintre arbitrii valoroși, trecuți în loturile pentru Diviziile B și C, ar putea fi readuși în lotul prim, cu bune efecte. Se cere mai mult discernămînt, obiectivitate și operativitate în formarea loturilor. E greșit a se considera că acestea trebuie să rămînă fixe pe toată durata campionatului.**

Ef. I.